

és száraz kútba vetették a meztelen testet.
 Meglazult ágyékkötője, bukás fehér zászlója, lobog lefelé a feneketlen kőgödörbe: ezt a képet kell nézni, amíg a világ, amíg a fénytől kiszárad végre a szemüreg.
 Végigcsapja a tíz férfit a semmi ága, csupa emlékeztetés a világ, nincs rá magyarázat.
 Vonulni Egyiptomba, nem szólni a mellettünk lépkedő másikhoz, gyűlölni a hozzánk legközelebbit.
 Hajlongó tíz kéve, magtalan valamennyi, mintha József bolond álmából léptek volna ki éppen.
 Vissza a fogság földjére, ahol Isten is a legjobb formáját mutatja, és jobbnál jobb ötletekkel traktálja, aki utcájába végre besétál.
 Mennek a gyilkosok, mennek lefelé, egyenesen József kitárt karjaiba, örök jövevények.
 Csak a befogadó bosszú ment meg attól, aki vagy.

Korunk, 2011/9.

(Visky András 1957-ben született Marosvásárhelyen. Verset és drámát ír. József Attila-díjas.)

k. kabai lóránt

HÓVIHAR

„az a hülye nem keltett fel.”
 (vlagyimir szorokin)

nem szabad feladni az elveinket, *nadine már berlinben él.* nem muszáj leereszkeszteni a kü-

szöb alá, *ott nincs hó,* és kényszerű lépéseket tenni, *nyirkos, esős idő van,* mint a sakkban.

nem fagy be a wannsee vize, nem kell kényszerek közt élni, *egész télen úszkálnak benne a*

kacsák és a battyúk, épp elég a hivatali álarc. *ostobán váltunk el egymástól,* az élet mindig

kínál választási lehetőségeket, *amint baze-érek, feltétlen írok neki,* és választhatod azt,

elég volt a megalázottat és megszeméltetettat játszani, ami természetes számodra, *nem va-*

*gyök megalázott, se
megszomorított, s az-
tán nem kell kínlódnod,
ő pedig csodálatos nő,*

a tulajdon gyengeséged
miatti szégyentől, *na-
gyon szép*, csak a jár-
vány nem kínál, *még*

akkor is, semmilyen le-
hetőséget, *amikor úgy
viselkedik, mint egy
utolsó előtti ribanc.*

Holmi, 2011/9.

(k. kabai lóránt 1977-ben született Miskolcon. Verset ír.)

Szalay Zoltán

ORROK ÉS ORROCSKÁK

Vrba úrnak

Piaček úr lakása előszobájában állt, mikor kidőlt a lakás bejárati ajtaja. Piaček úr épp szokásos reggeli sétájára indult, amikor megvásárolja a ház sarkán álló újságnál a napilapját, majd tesz egy kört az épület körül. Nem csinált semmi rendkívülit az előszobában, cipőjét húzta éppen, mikor az ajtó kidőlt. Nem hallott nagy robajt, sem puffanást, a régi, puritán faajtó csendesen ért földet, s ugyanilyen csendesen hasadt ketté. Mintha a lakás és a lépcsőház mindig is egybetartozott volna, olyan természetesnek tűnt most az ajtó nélküli úr. Piaček úr biggyesztett egyet, majd beszólt a feleségének, hogy kidőlt az ajtó. Az asszony rögtön ott termett az előszobában, s értetlen arccal bámult Piaček úrra, az ajtó helyére, majd újra Piaček úrra. Na jó, mondta Piaček úr, én megyek az újságért, s azzal kiballagott. A lába épp elfért az ajtó két darabja közötti résben.

Mikor visszaért, némiképp meglepődött, hogy az ajtó maradványai még mindig ott hevernek a küszöb előtt. A felesége a konyhában felnézett a tegnapi napilapból, s mosolyogva annyit mondott, szólt a lakóbizalminak, hogy nézzen be hozzájuk. Ahogy ezt kimondta, nézzen be hozzájuk, kissé elsárgult az arca.

A lakóbizalmi egy megbízható idős férfi volt, odafent lakott a legfelső emeleten. Piaček úr, aki hajlamos volt rá, hogy néha gyerekes képzetek hatalmasodjanak el rajta, úgy képzelte, hogy a lakóbizalminak odafent van egy hatalmas konzolja, amin keresztül a ház összes lakását ellenőrizni és irányítani tudja, egy afféle titkos megfigyelőközpont. Ezért általában ódzkodott minden apróság miatt a lakóbizalmit hívni, bár magának sem merete bevallani, hogy tart a vele való szembesüléstől.

A lakóbizalmi gyorsan ott termett, és fürgén összekapkodta az ajtó maradványait, majd hosszas magyarázkodásba bocsátkozott, hogy igen, ő már minden lakónak említette, hogy több lakás ajtaja igen régi már a házban, muszáj lesz minél hamarabb beiktatni egy cserét, és többen megfogadták a tanácsát, ő maga is nemrég cserélte le az ajtaját, s meg is adja az üzlet címét, ahol szerinte nagyon előnyös áron